

## [Justitsministeren.]

6 måneders fristen — 2 gange 3 måneder — ned til 4 måneder, fordi jeg tror, det i praksis betyder, at den margin, fogeden får, bliver begrænset til 6—7 uger. På dette punkt mener jeg imidlertid, vi må høste de erfaringer, praksis kan give, og måske vende tilbage til spørgsmålet, idet jeg peger på den betydning, jeg for mit vedkommende har tillagt det, at man i Norge og Sverige har en regel svarende til den, der oprindeligt var foreslået, som ikke mig bekendt har voldt vanskeligheder der.

Vedrørende ændringsforslag nr. 6 om indføjeelse af en ny paragraf vil jeg gerne sige, at når jeg ikke oprindeligt havde foreslået en sådan bestemmelse, skyldtes det ikke, at jeg ikke kunne se, der var noget tiltalende i tanken, men der var for det første den principielle indvending, at det måske kunne føles stødende at knytte retsvirkninger, som måske var alvorligere end straf, til noget, der ikke var strafbart, idet man kunne miste adgangen til at udøve erhvervs virksomhed, eventuelt for bestandigt. Hertil kom, at man måske måtte befrygte, at domstolene ville være meget tilbageholdende, og endelig, at der var rige muligheder for omgåelse; men jeg forstår meget vel de synspunkter, der har været bestemmende for udvalgets flertal, og jeg har ment at kunne tiltræde, at vi indfører bestemmelsen, navnlig efter at den er ændret i overensstemmelse med de ønsker, jeg havde fremsat.

Flere ordførere nævnte spørgsmålet om agentsælgere. Det ærede medlem hr. Lynnerup Nielsen og det ærede medlem hr. J. M. Pedersen mente, at man burde have indføjet en bestemmelse om, at både køber og sælger — det ærede medlem hr. Lynnerup Nielsen nævnte vist dog kun køberen — skulle have ret til indenfor en vis kort frist at træde tilbage fra handelen. Spørgsmålet blev drøftet indgående i udvalget, navnlig med henblik på agentsalg; når jeg indtrængende anmodede udvalget om ikke at stille ændringsforslag sigtende herpå, var det af flere grunde. For det første syntes

det mig ikke rimeligt gennem en sådan bestemmelse at diskriminere en hel stand; det ville det i virkeligheden være, hvis aftaler indgået med agenter, ikke skulle være bindende, før en vis tid var gået. For det andet pegede jeg på, at man måske kom lidt for langt ud i det, man kunne kalde barnepigesystemet, hvis man indførte en sådan bestemmelse. Endelig er det min opfattelse, at hvis man skal have en sådan bestemmelse om agenthandel, hører den hjemme i aftaleloven og ikke i afbetalingsloven.

Jeg er taknemlig for, at udvalget har afstået fra at stille ændringsforslag vedrørende gebyrerne i henhold til § 16, idet forholdet er det, at disse spørgsmål er til behandling i et nedsat udvalg.

Det ærede medlem hr. Lynnerup Nielsen stillede et par spørgsmål ved lovforslagets første behandling, spørgsmål, som jeg lovede det ærede medlem at se på, og som ikke, såvidt jeg ved, har været inddraget i udvalgsforhandlingerne. Det ærede medlem knyttede dengang nogle bemærkninger til lovforslagets § 9, stk. 2, idet det ærede medlem fandt det mindre rimeligt, at afbetalingssælgeren er afskåret fra at gøre udlæg i den ting, der er omfattet af afbetalingskontrakten. Når man har fastholdt dette, hænger det sammen med, at enhver tvangsforfølgning fra sælgerens side overfor denne ting må følge afbetalingslovens regler, og køberen må have den beskyttelse, der ligger i denne lovs bestemmelser. Hvis man ville afskære sælgeren fra at gøre udlæg i den øvrige formue, vil det på den anden side være en meget farlig ting, for det ville betyde, at man gav køberen en rent faktisk ret til til enhver tid at træde tilbage fra afbetalingshandelen, og derfor mener jeg, at vi må opretholde § 9, stk. 2, i dens nuværende form.

Det ærede medlem fremdrog også § 10, stk. 1, og spurgte, om der ikke burde indføjes et par ord, således at bestemmelsen indledningsvis kom til at lyde således: „Vil sælgeren tage tingen tilbage, kan det i